

пътта си приближихъ до едно мѣсто дѣто пѣт-
ници тѣ си разводахъ конетѣ и азъ сѣщото на-
правихъ.

Слѣзохъ отъ коня си, разведохъ го послѣ го
свзрзахъ 8 една шобръчка, и до като той си по-
чинеше, азъ рекохъ да си похапна. Още единъ дрѣ-
гарь който ме стигна по пътя, накарахъ го та из-
вади отъ дисагитѣ хлѣба и тастето и щомъ сед-
нахъмы на зелѣната трѣва и почнахъмы да ядемъ,
коня — онѣй безсловѣсно животно —, като че ме
сѣжалтаваше, негли и пророчестваше за мене нѣщо,
защото отъ първото мѣ взрзваніе почна да сѣ дърпа
на откъсваніе, който, и при сичкитѣ ми премирава-
ніа, сползчи да направи сѣщото, да бѣга назадъ.

Бѣдний тоа конь, 8мный за мене тогава сѣ-
вѣтникъ само що не ми продѣма — взрнисѣ —,
но мога 8мъ които бѣ толкова захласнатъ непочѣв-
ствова това, но слѣдъ олаваеніето мѣ хайди пакъ
за въ Търново, и взрзамъ да си стигна честь тѣ.
Колкото повѣче навлижавахъ до Търново толкова по-
вѣче сѣ 8множавахъ мѣчтаніята ми и нѣколко
отрицателны отговори преготвяхъ за реченнаго ми
добромысленца, но несѣмъ знаихъ! че сичкитѣ мы
отговори отъ 8ста не, но единъ философъ да беше
ми ги приготвилъ на книга написаны 'си щѣха да
сѣ заличатъ отъ него.

Наконецъ додохъ въ ожидаемыя ми градъ. —
Но да спѣхъ на хана вечерътъ никакъ не бѣше
възможно, защото реченный господинъ щомъ ра-